

kdo jej podal, nebyl za platnosti tohoto zákona podstatnou náležitostí rekursů podaných proti rozhodnutím neb opatřením úřadů politických. Než i kdyby se připustilo, že opravný prostředek má být podatelem vlastnoručně podepsán, aby byly odstraněny veškeré pochybnosti o tom, kdo jej podává, pak by opomenutí v tom směru zakládalo snadno odstranitelný nedostatek formální. Pouhá okolnost, že opravný prostředek není opatřen vlastnoručním podpisem podatelovým, nemůže být se zřetelem k zásadě oficiosity řízení správního a hledíc k tomu, že v době rozhodování pro podání opravných prostředků v tomto řízení žádná forma předepsána nebyla, sama o sobě důvodem k tomu, aby správní úřad meritorní rozhodování o takovém opravném prostředku odmítl, neboť není právní normy, z níž by se takovýto postup dal dovodit. —

Č. 7614.

Učitelstvo: * Za »území přiřčené Čsl. republice« ve smyslu § 2, věty 4 zák. č. 605/1919 nelze pokládati území historických zemí.

(Nález ze dne 6. prosince 1928 č. 33.011.)

Věc: Edvín D. v P. proti ministerstvu školství a národní osvěty o diety.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-l byl výnosem zšr-y slezské z 26. srpna 1921 dle § 1 zák. z 29. října 1919 č. 605 Sb. přikázán službou na dobu potřeby obecné školy v B. a 2. výnosem téže zšr-y z 28. ledna 1924 dle § 19 slez. zem. zák. č. 16/1914 z. z. definitivně přeložen s býv. něm. školy obecné ve S. na něm. obecnou školu v B. s platností od 1. února 1924.

Zšr výnosem z 20. října 1925 nevyhověla žádosti st-lově o poukázání normálních diet za přikázání obecné školy v B. podle zák. č. 605/19 v době od 1. září 1923 do 31. ledna 1924, protože § 2 tohoto zák. přiznává diety jen těm učitelům, kteří podle téhož zák. byli přikázáni na Slov. nebo do jiných území přiřčených republice čsl., kteréhožto předpokladu zde není. Min. škol. nař. rozhodnutím zamítlo odvolání z důvodů zšr-y.

Stížnost vytýká rozhodnutí tomu nezákonnost, poněvadž 1. čsl. stát neměl v době svého zřízení (zák. č. 11/18) vůbec ještě pevných hranic, takže vlastně veškerá území přikázaná státu tomu na základě mírové smlouvy, účinné dnem 16. července 1920, sluší považovati za přiřčená území a 2. kdyby však nebyl měl zákonodárce tento názor na mysli, míní § 2 zák. č. 605/1919 slovy »do jiných území republiky čsl. přiřčených« ona území, která byla sporná ještě v době vyhlášení jeho, takovým však bylo území, do něhož byl st-l přikázán, poněvadž bylo přiřčeno čsl. republice teprve v létě 1920 na základě provedeného plebiscitu.

Podle toho je na sporu toliko otázka, co sluší rozuměti slovy § 2 zák. č. 605/1919 »do jiných území republiky čsl. přiřčených.«

§ 1 zák. z 29. října 1919 č. 605 Sb. zmocnil ministra škol., aby prikazoval učitele (učitelky) veř. škol obecných a občanských na kte-

roukoli školu v oblasti republiky čsl., tedy zřejmě v celém území. — § 2 též zák. stanoví: Byl-li učitel takto na jiné místo služební dočasně přikázán, má nárok na posavadní své služební požitky, které se i nadále řídí podle předpisů platných v onom území správním, v němž posléze byl činný. Dále má právo na cestovné a na výlohy stěhovací. Na výlohy stěhovací jen tehdy, stalo-li se přikázání na místo uprázdněné. Učitelé přikázanému na Slov. nebo do jiných území, republiky čsl. přiřčených, vzniká nárok na výlohy stěhovací a příslušné diety.»

Spojuje tedy § 2, jak z uvedeného jeho znění je patrné, s přikázáním na jinou školu v kterémkoli území republiky určité nároky, ale s přikázáním na Slov. a do jiných území republiky čsl. přiřčených nárok nad to jdoucí, totiž kromě dosavadních služ. požitků a cestovného ještě bezpodmínečný nárok na stěhovací výlohy a nárok na diety. Rozeznává-li však takto zákon sám Slov. a jiná území čsl. republiky přiřčená od ostatních území republiky, pak je nemožný názor stížnosti sub 1. zastávaný, jakoby »jiná území republiky čsl. přiřčená« byla veškerá území republiky.

Nejinak je tomu s názorem hájeným stížností sub 2.

Rozdíl mezi učiteli přikázanými na Slov. a do jiných území republiky čsl. přiřčených a mezi učiteli přikázanými do ostatních území republiky týče se, jak patrné z toho, co shora řečeno, vedlejších platů. Pro tyto platy je bez významu, zda bylo to které území v době vyhlášení zákona sporné či nic, poněvadž se tato okolnost učitele, resp. jeho učitelské práce nijak netýká. Naproti tomu nebyla pro působení učitele, za něž přece jsou i vedlejší platy odměnou, lhostejná okolnost, zda byl přikázán do území, ve kterém bylo školství stejně organisováno a vyučování stejně upraveno jako v dosavadním jeho působišti nebo dostal-li se přikázáním do území s jinou organizací školní a jinými poměry na škole vůbec, kde mu tudíž bylo nutno vynaložiti více práce, aby se těmto novým poměrům přizpůsobil. Tak tomu bylo nepochybně, pokud jde o Slov. a sluší proto také za »jiná území přiřčená republice«, jež zákon klade do jedné řady se Slov., rozuměti jen ona území, jež jsou mimo hranice starých historických zemí právě proto, že bylo školství na těchto územích upraveno odchylně od školství v území, ze kterého byl učitel vyslán.

Není tedy sporu o tom, že st-1, činný do té doby na škole ve Slezsku, byl přikázán jen na jinou školu v téže zemi, tedy nikoliv mimo hranice zemí historických a nepříslušel mu ve smyslu § 2 zák. č. 605/1919 nárok na diety.

Č. 7615.

Učitelstvo: * Předpis § 16 mor. zák. z 24. ledna 1870 č. 18 z. z. o tom, že přesazením nesmí učitelé ubýti příjmů, vztahuje se jen na učitele, podle §§ 1—15 téhož zák. na určité škole definitivně ustanoveného.

(Nález ze dne 6. prosince 1928 č. 33.012.)